

Sygn. akt I C 928/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Cybulska

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Lisiowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2014 roku sprawy

z powództwa K. S. (1), J. S. i M. S. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powodów K. S. (1) i J. S. z tytułu zadośćuczynienia kwotę po 100.000,00 zł (sto tysięcy złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od kwoty 50.000,00 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych 00/100) od dnia 23 listopada 2012 roku i od kwoty 50.000,00 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych 00/100) od dnia 14 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. (1) z tytułu zadośćuczynienia kwotę 77.600,00 zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy sześćset złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie w stosunku do powodów K. S. (1) i J. S.;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz K. S. (1) i J. S. kwoty po 3.817,00 zł (trzy tysiące osiemset siedemnaście złotych 00/100) i na rzecz M. S. (1) kwotę 3.617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 16.083,80 zł (szesnaście tysięcy osiemdziesiąt trzy złote 80/100) z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 928/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 listopada 2012 (data złożenia pozwu) roku powodowie K. S. (1) oraz J. S. domagali się zasądzenia na ich rzecz od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na podstawie art. 446 § 4 kc zadośćuczynienia odpowiednio na rzecz każdego z nich po 100.000zł za krzywdę i zerwanie więzi rodzinnych z córką z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powodowie wniesli o zasądzenie kosztów procesu(k.2-10) .

Pozwem z dnia 7 grudnia 2012 roku(data złożenia pozwu 10 grudnia 2012 roku) powód M. S. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na podstawie art. 446 § 4 kc zadośćuczynienia kwoty 77.600zł za krzywdę związaną ze śmiercią siostry z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu(k.135-142)

W uzasadnieniu żądań wskazano, że w dniu 6 września 2008 roku miał miejsce wypadek w którym zginęła K. S. (2) córka powodów i siostra powoda M. S. (1). Sprawca szkody ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie. Krzywda powodów wyraża się w pogorszeniu w sferze życia rodzinnego i wynika ze szkód o charakterze niematerialnym spowodowanym bólem, poczuciem osamotnienia i cierpieniem po śmierci córki i siostry

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W.(następca prawny (...) S.A.) wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Podniósł także zarzut przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody i zakwestionował wysokość dochodzonego zadośćuczynienia. Zdaniem pozwanego wypłacona z tego tytułu kwota dla powodów małżonków S. po 6.000 zł i powoda M. S. (1) 2.400zł już po uwzględnieniu 70% przyczynienia się poszkodowanej do szkody kompensuje krzywdę moralną (k.72-80, 172-176, k. 81 odpis z KRS, k.88-91postanowienie o zmianie w KRS).

Do zamknięcia rozprawy każda ze stron podtrzymywała swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 września 2008 roku K. S. (2)(córka K. i J. małżonków S. i siostra M. S. (1)) zginął w wypadku komunikacyjnym. Kierowcą samochodu marki S. (...), który uległ wypadkowi była M. T. (1), która wyrokiem Sądu Rejonowego uznana została winną nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodowania tego zdarzenia.(wyrok k.29-31 oraz orzeczenie w dołączonych aktach karnych).W wyroku tym Sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz małżonków S. kwoty 18.414,40zł na podstawie art. 46§1k.k. Na kwotę tę składały się koszty pogrzebu (vide akta karne- k.491-491v a także akta szkody k.108-118) . K. S. (2) w momencie zdarzenia siedziała na przednim siedzeniu obok kierowcy rozmawiała z pasażerami siedzącymi z tyłu pojazdu, nie była zapięta w pasy bezpieczeństwa(zeznania M. T. (1) i K. B. (1) k.260, k158-159 akt sprawy karnej) Posiadacz pojazdu posiadał umowę ubezpieczenia OC w pozwanym towarzystwie(bezsporne).

K. S. (2) zginął w wieku 16 lat. W dacie zdarzenia była uczennicą pierwszej klasy technikum. Uczyla się dobrze, nie sprawiała kłopotów wychowawczych, była osobą lubianą (k.33-35 opinie ze szkoły). Rodzina S. zamieszkiwała wspólnie w mieszkaniu w bloku, utrzymywała się z dochodów osiąganych przez małżonków S.. Nieduża różnica wieku między K. i M. powodowała, że rodzeństwo było ze sobą bardzo żyte. Zawsze chodzili do tych samych szkół, mieli wspólnych znajomych. K. jako starsza starała się być opiekuńcza, pomagać bratu w lekcjach, służyła mu też radą w różnych sytuacjach. Rodzeństwo spędzało ze sobą dużo czasu (zeznania M. S.).

Po tragicznym zdarzeniu powódka K. S. (1) popadła w rozpacz i przygnębienie, nie była w stanie pracować, przebywała na zwolnieniu lekarskim. U lekarza rodzinnego otrzymała leki uspokajające i zalecenie konsultacji psychiatrycznej. Powódka uczęszczała na psychoterapię od października 2008 do końca stycznia 2009 roku. Po tym zdarzeniu przestała zajmować się domem, rodziną i synem. Większość czasu spędzała na cmentarzu, płakała, miała problemy ze snem. Po śmierci córki pojawiła się u powódki przewlekła reakcja depresyjna. Po około pół roku od zdarzenia powódka podjęła nową pracę, zaczęła dostrzegać pozostałych członków rodziny jednak nadal dość silnie koncentruje się na przeżywaniu żałoby. Każda wzmianka na temat córki wywołuje u niej wciąż negatywne emocje w postaci żalu i płaczu. Nadal codziennie odwiedza grób córki a jej osobiste rzeczy traktuje jak relikwie. Taki stan nadal wpływa niekorzystnie na jej funkcjonowanie. Nadal powódka często ma stany przygnębienia, smutku, nadal utrzymują się zaburzenia w stanie psychicznym i ogólnym funkcjonowaniu psychospołecznym (opinia biegłego psychologa k.212-116, zeznania powodów k.300-301,105-06,258, dokumentacja medyczna).

Nagła śmierć K. S. (2)wywołała również ogromny wstrząs psychiczny u powoda J. S.. Podobnie jak powódka również i on po śmierci dziecka korzystał z pomocy psychiatry i psychologa w Poradni Zdrowia Psychicznego. Mimo ogromnego żalu i bólu po stracie córki „wiedział, że musi dusić płacz w sobie , musi być twardy dla rodziny”. Po śmierci córki powrócił do pracy bo jak wskazał,, nie mógł wytrzymać w domu a w pracy nie myślał i było mu lżej”. Powód przez długi czas pogrążony był w żalobie, miał ogromny żal, ogromne poczucie straty i osamotnienia. Nastąpiło wycofanie społeczne, spadek aktywności we wszystkich dziedzinach życia. Obecnie powód już tak silnie nie koncentruje się na

przeżywaniu żałoby, chociaż wspomnienie córki nadal wywołuje u niego negatywne emocje w postaci żalu, płaczu. Powód nadal wykazuje okresowo obniżony nastrój, nadal unika kontaktów z innymi osobami i biernie uczestniczy w życiu rodzinnym(opinia k.225-228).

Powód M. S. (1) w chwili tragicznego zdarzenia miał 14 lat i „zamknął się od świata w swoim pokoju, płakał w samotności”. Przez około miesiąc nie chodził do szkoły a po powrocie opuszczał dużo lekcji. Uczył się jedynie tyle, aby zdać do następnej klasy. Zrezygnował ze swojej pasji, jaką był sport. Tęsknił za swoją siostrą. W nocy miewał koszmarne sny, bał się, a każde z rodziców miało swój świat, w którym się zamknęło. Izolacja od otoczenia trwała ponad rok czasu, powód unikał kontaktów z rówieśnikami, ale i rozmów z rodziną. Mimo iż powód najgorszy okres żałoby ma już za sobą to część objawów tej przedłużonej żałoby występuje do dnia dzisiejszego. Nadal często odczuwa smutek, chwilami nie potrafi powstrzymać płaczu. Ma poczucie ogromnej straty i tęsknoty. Nadal unika sytuacji i miejsc, które przypominają mu siostrę. Z uwagi na młody wiek i perspektyw życiowych, upływ czasu częściowo zrekompensuje stratę osoby bliskiej (opinia k.219-222)

Z uwagi na podniesiony w sprawie zarzut przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody dopuszczony został w sprawie dowód z łącznej opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej oraz medycyny sądowej. Biegli wskazali, że K. S. (2) zajmowała miejsce przedniego pasażera. W chwili uderzenia bocznego prawą przednią częścią pojazdu w drzewo doszło do gwałtownego przemieszczenia się jej w prawą stronę wskutek działania siły odśrodkowej, a zatem możliwego kontaktu pasażera z twardymi elementami kabiny. Kompresja przedziału pasażerskiego od strony prawej i od góry odegrała zasadniczą rolę w traumatyzacji narządów wewnętrznych klatki piersiowej i brzucha oraz głowy. Pozostawanie bądź nie w zapiętych przez K. S. (2) pasach bezpieczeństwa nie miało w tym wypadku istotnego znaczenia dla powstania obrażeń ze względu na zmiążdżenie od strony bocznej i z góry. W takiej sytuacji nie ma istotnego znaczenia zapięcie w pasy bezpieczeństwa i pozycja na fotelu pasażera (k. 270-280 opinia biegłych).

Powyższy stan faktyczny ustalił Sad na podstawie zeznań stron a także opinii biegłych, dowodów z dokumentów oraz zeznań w/w oraz świadków . Wszystkie te dowody pozwoliły ustalić zarówno okoliczności zdarzenia jak i rozmiar krzywdy, której doświadczyli powodowie w następstwie śmierci K. S. (2). Zebrane w sprawie dowody nie były kwestionowane. Spór w sprawie dotyczył zasadności dochodzenia zadośćuczynienia w żądanej wysokości i przyczynienia się do szkody. W świetle opinii i wniosków biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków i medycyny sądowej niewiele do sprawy w zakresie skutków obrażeń wniosły zeznania świadków M. T. i K. B., którzy potwierdzili fakt nie zapięcia pasów przez K. S. i jej usytuowania w fotelu pasażera. Mimo pewnych różnic w tych zeznaniach zwłaszcza, co do pozycji zajmowanej przez nią na fotelu przedniego pasażera nie miało to wpływu na charakter i ciężkość obrażeń doznanych przez K. S. (2).

Stan prawny.

Powództwo, co do zasady i wysokości zdaniem Sądu zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż w sprawie niniejszej odpowiedzialność, jaką ponosi pozwane Towarzystwo Ubezpieczeń opiera się na

treści art. 822 § 1 i 2 kc, który stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia, a także na treści At. 34ust.1. art. 35 i art.36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu gwarancyjnym i polskim Biurze ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Powodowie roszczenie swoje opierali na treści przepisu art. 446 § 4 kc

Pozwane Towarzystwo nie kwestionowała swej odpowiedzialności, jako gwaranta ubezpieczeniowego za przedmiotowy wypadek, jednakże konsekwentnie podnosiło, że nieuzasadniona jest jego wysokość zwłaszcza w świetle przyczynienia się K. S. (2) do szkody.

Dodany do kodeksu cywilnego przepis art.446§4 ma zastosowanie tylko od zdarzeń powstałych po dniu 3 sierpnia, 2008r. a zatem ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie. W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto koncepcję, iż na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek może polegać nie tylko na osłabieniu aktywności życiowej i motywacji do przezwycięzania trudności, lecz jest także następstwem naruszenia więzi rodzinnej i relacji między osobą zmarłą a jej najbliższymi. O zasadności przyznania zadośćuczynienia jak również jego miarkowania decyduje całokształt okoliczności faktycznych i sytuacja, w jakiej znaleźli się poszkodowani po śmierci osoby najbliższej. Więzy między rodzicem a dzieckiem jest jedną z najmocniejszych, a jej przerwanie jedną z największych krzywd i cierpień psychicznych. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie doznanie przez powodów krzywdy zostało bezsprzecznie wykazane. Skazany sprawca wypadku, za którego odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czego skutkiem była śmierć K. S. (2) oraz drugiej osoby, która podróżowała tym pojazdem. Zdarzenie to zburzyło życie rodziny powodów.

Powodowie tracąc jedyną córkę doznali nie tylko ogromnej traumy, cierpień psychicznych, ale pozbawieni zostali w przyszłości możliwości kontaktu ze swoim dzieckiem na zawsze. Ich cierpienia są nadal duże, nadal rozmyślają o dziecku, odczuwają jego utratę, nadal występują negatywne emocje i nadal, choć już w mniejszym stopniu przeżywają żalobę. Każda wzmianka na temat córki wpływa negatywnie na ich funkcjonowanie. Nadal towarzyszy im smutek, przygnębienie i tęsknota za utraconym dzieckiem i brak pogodzenia się z tym faktem. Jak każdemu z rodziców w takiej sytuacji towarzyszy świadomość, że nigdy nie dowiedzą się jak by się zmieniała ich córka, jak ułożyłaby sobie życie. Wprawdzie powodowie mają jeszcze syna, ale to nie umniejsza w żaden sposób ich cierpień. Powodowie mają świadomość, że wraz ze śmiercią swojej córki utracili najbardziej silną z możliwych więzi łączącą rodzica z dzieckiem i że tych relacji już nigdy nie da się odbudować.

Negatywne emocje do chwili obecnej towarzyszą również powodowi M. S. (1). Żyje ona z poczuciem krzywdy, że już nigdy nie zobaczy siostry, że utracił kogoś, kogo nie jest w stanie zastąpić żadna inna osoba. Powód do chwili obecnej nie może pogodzić się z tą stratą. K. był nie tylko dla niego siostrą, ale także przyjacielem, powiernikiem jak trzeba było. Powód w bardzo młodym wieku zderzył się z największą tragedią, utrata osoby mu najbliższej. W swoim smutku i przygnębieniu pozostawał osamotniony, bowiem każde z rodziców odizolowało się i zamknęło w sobie. Powód do chwili obecnej stara się unikać miejsc, które przywodzą mu wspomnienia o siostrze a także rozmów o niej, bo powracają łzy i smutek. Trudno jest negocować więź, która łączyła to rodzeństwo zwłaszcza, że wspólnie się wychowywali, wspólnie korzystali z tych samych rzeczy. Powierzali sobie wzajemne tajemnice, które nie zawsze wyjawiane były matce. Nieduża różnica wieku potęgowała tę więź nie tylko, jako rodzeństwa, ale i przyjaciół.

Reasumując powyższe w świetle okoliczności niniejszej sprawy uznać należało, że każdego z powodów dotknęła krzywda w postaci pozbawienia ich prawa do życia rodzinnego i utrzymywania tego rodzaju więzi w przyszłości.

Wobec wykazania odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa Ubezpieczeń za sprawcę wypadku Sąd ma uprawnienia do przyznania każdemu z powodów odpowiedniej sumy pieniężnej za doznaną i odczuwaną nadal krzywdę.

Na podstawie art. 446 § 4 kc kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach. Sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia w każdym przypadku wyrządzenia krzywdy.

Ustalenie krzywdy w oparciu o jej rodzaj, natężanie i czas trwania tej krzywdy, trwałość skutków a także stopień winy sprawcy ma podstawowe i zasadnicze znaczenia przy ustalaniu wysokości sumy odpowiedniej, która miałaby stanowić za doznaną krzywdę rekompensatę pieniężną.

Kryteria ustalenia „kwoty odpowiedniej” na gruncie art. 446§4kc jak wskazuje doktryna winny być najwyższe na rzecz osób, które w sytuacjach utraty najbliższych członków rodziny pozostały samotne, czy też utraciły dzieci. W każdym wypadku ocena wysokości zadośćuczynienia powinna zostać dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy i kompensować nie śmierć członka rodziny, ale jego wcześniejszą utratę.

W jednym z orzeczeń (wydanym w sprawie IV CSK 416/11), Sąd Najwyższy stwierdził i podkreślił znaczenie krzywdy moralnej i jej rozmiar dla członka rodziny osoby zmarłej.

Odnosząc się do specyfiki tej konkretnej sprawy Sąd mając na względzie rozmiar doznanej przez każdego z powodów krzywdy i zakresu ich cierpień uznał kwoty dochodzone z tego tytułu w pozwie wraz z kwotami już wypłaconymi przez ubezpieczyciela (po 6.000zł i 2.400zł) za odpowiednie i stosowne, które spełnią swój kompensacyjny charakter. Oczywistym jest, że przyznane kwoty zadośćuczynienia nie wyrównają całej krzywdy moralnej, bo tej w pieniądzu wyrównać się nie da, ale w jakiś sposób złagodzą te cierpienia i zerwane więzy rodzinne. Zdaniem Sadu zasądzone na rzecz powodów kwoty nie są z jednej strony nadmiernie wygórowane, z drugiej zaś odpowiadają poczuciu sprawiedliwości i złagodzeniu krzywdy.

Ostatnią z kwestii podlegających ocenie sądu jest zarzut przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody i wobec tego domaganie się obniżenia należnych świadczeń w świetle art.362 k.c..

Zarzutu tego sąd nie podzielił z następujących powodów.

Zebrane w sprawie dowody pozwalają na twierdzenie, że K. S. (2) jadąc bez zapiętych pasów bezpieczeństwa i w pozycji zwróconej na fotelu pasażera w stronę pasażerów siedzących na tylnych siedzeniach naruszyła zasady bezpieczeństwa jednak ta nieprawidłowość nie oznacza automatyzmu w stwierdzeniu przyczynienia się do powstania lub zwiększenia szkody i obniżenia z tego tytułu obowiązku jej naprawienia przez ubezpieczyciela.

O przyczynieniu można mówić wówczas, gdy zachowanie się poszkodowanego jest jednym z czynników determinujących powstanie szkody w tym znaczeniu, że szkoda nie powstałaby gdyby poszkodowany nie zachował się w określony sposób.

Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że przyczyną śmiertelnych obrażeń były liczne urazy wielonarządowe w tym rozerwanie serca w okolicy prawego przedsionka. O charakterze i ciężkości tych śmiertelnych urazów zadecydował tor ruchu pojazdu i sam przebieg wypadku(zadziałanie siły odśrodkowej i kompresja przedziału pasażerskiego od strony prawej i od góry) oraz zajmowane przez nią miejsce przedniego pasażera a nie brak zapięcia w pasy jak również pozycja zajmowana przez nią na fotelu przedniego pasażera(k.271 opinii). W świetle tej tezy nie do obrony jest, zatem zarzut pozwanego o przyczynieniu się, co najmniej do zwiększenia rozmiarów szkody. Zebrane w sprawie dowody nie pozwalają na przyjęcie tezy, że zapięcie w pasy bezpieczeństwa i właściwa w czasie jazdy pozycja na fotelu pasażera uchroniłaby K. S. (2) przed doznaniem śmiertelnych w skutkach obrażeń i rozmiar szkody byłby mniejszy.

Biegli nie wskazali na żadne inne uchybienia przepisom, których miałyby się dopuścić poszkodowana i które to uchybienia mogłyby w jakikolwiek sposób wpłynąć na rozmiar szkody. W tej sytuacji trudno było uznać, że K. S. (2) przyczyniła się do zaistniałej szkody lub zwiększenia jej rozmiarów. Nie każde, bowiem naruszenie zasad w ruchu drogowym jest jednoznaczne z przyczynieniem się do szkody i tak jest w tym konkretnym wypadku. W przedmiotowym stanie faktycznym brak zapięcia pasów i niewłaściwa pozycja nie miały znaczenia dla powstania obrażeń, ich ciężkości i w konsekwencji skutku śmiertelnego. Podnieść też trzeba, że strona pozwana nie kwestionowała wniosku opinii biegłych(pismo pozwanego k.292). Bez większego znaczenia w tej sytuacji pozostawało ustalenie czy poszkodowana była zapięta w pasy i jaką pozycję zajmowała w chwili zdarzenia i dopuszczanie na te okoliczności opinii uzupełniającej. Dodać trzeba, że biegli w swojej opinii założyli dwa warianty zapięcia i nie zapięcia pasów oraz prawidłowego i nieprawidłowego usytuowania w fotelu (vide k. 278 opinii) i w oparciu o symulację przeprowadzoną przy założeniu tych dwóch wariantów stwierdzili, że nieprawidłowości, na które wskazywał pozwany(nawet zakładając, że miały

one miejsce) pozostają bez znaczenia dla charakteru, ciężkości i skutków obrażeń. W tej sytuacji niezasadnym było dopuszczanie dowodu z opinii uzupełniającej jak żądał tego pozwany.

W zakresie żądania odsetek należy odwołać się do treści ostatecznych orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Lublinie (z dnia 19 grudnia 2013 r. I ACa 622/13 i z dnia 4 grudnia 2013r. I ACa 553/13 oraz I ACa 556/13) i wyroku SN z dnia 18.02.2010r. II CSK 434/09 w którym to Sąd Najwyższy stwierdził, „ jest zatem zasadą, że zarówno odszkodowanie jak i zadośćuczynienie za krzywdę staje się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela do spełnienia „. Dodać należy, że samo zgłoszenie zdarzenia (art. 817 kc) czy zawiadomienie o szkodzie (art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych....) nie wystarczy do żądania odsetek za zwłokę należy, bowiem sprecyzować wysokość żądania.

W niniejszej sprawie powodowie małżonkowie S. zgłosili żądanie w piśmie z dnia 11 grudnia 2008r(k. 61 akt szkody). Żądanie obejmowało roszczenia o wypłatę na ich rzecz z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania łącznej kwoty 200.000zł (na podstawie art. 446§ 3 i 4 kc) oraz kosztów pogrzebu. Roszczenie to pozwany otrzymał 19 grudnia 2008 roku. Pismem z dnia 30 stycznia 2009 roku pozwany odmówił uznania swojej odpowiedzialności z uwagi na brak podstaw do przyjęcia winy za wypadek przez kierującego pojazdem(k.76as). Decyzją z dnia 24 czerwca 2011 roku pozwany przyznał powodom po 5.000złoty odszkodowania wskazując, że jest to zaliczka na poczet przyszłych świadczeń(k.132 i 133 akt szkody) i decyzją z dnia 21 lipca 2011roku po 1.000 złotych wskazując, że jest to zadośćuczynienie za krzywdę(k.141 akt szkody). W piśmie z dnia 21 lipca 2011 roku pozwany poinformował, że przyznał na rzecz każdego z rodziców po 20.000złoty zadośćuczynienia, łącznie 40.000złoty pomniejszając to o 70% przyczynienia się do szkody i wcześniejszą wypłatę 10.000zł. Odmówiono wypłaty pozostałych roszczeń w tym z tytułu odszkodowania i zwrotu kosztów pogrzebu (k.140 akt szkody).

Powód M. S. (1) szkodę zgłosił pozwanemu w piśmie z dnia 28 września 2012 roku, żądając z tytułu zadośćuczynienia kwoty 80.000zł. pismo to otrzymał ubezpieczyciel 1 października 2012 roku (akt szkody brak numeru karty). Decyzją z dnia 24 października ubezpieczyciel przyznał powodowi 8.000złoty zadośćuczynienia pomniejszając o 70% przyczynienia i wypłacił 2.400złoty. W dniu 29 września 2009 roku pozwany miał zebrane w sprawie wszystkie dowody niezbędne do oceny, co do przyjęcia odpowiedzialności ale i wysokości. Dysponował również treścią orzeczenia wydanego w sprawie karnej. Zdaniem Sądu nic nie stało na przeszkodzie, w szczególności brak współpracy ze strony powodów, aby ubezpieczyciel wypłacił w terminie określonym w art. 817 k.c czy w art. 14 ustawy..... kwoty realnie odpowiadające krzywdzie a nie kwoty symboliczne. Wysokość kwoty winna być z jednej strony usprawiedliwiona okolicznościami a z drugiej satysfakcjonująca dla powoda. Brak też zdaniem sadu było podstaw do uznania aż tak wysokiego przyczynienia się poszkodowanego do szkody, na jaki wskazał pozwany. Pamiętać należy, że świadczenia ubezpieczyciela sa świadczeniami terminowymi i brak ich realizacji w terminie skutkuje zobowiązaniami odsetkowymi zgodnie z art. 481 §1 kc.. W tej sytuacji odsetki należało przyznać od kwoty 50.000złoty od dnia 23 listopada 2012 roku zgodnie z żądaniem powodów(choć uzasadnione byłoby również żądanie z daty wcześniejszej) zaś od kwoty pozostałej po upływie 30 dni od daty doręczenia odpisu pozwu, bowiem żądanie zwiększone zostało dopiero w pozwie tj od daty 14 lutego 2013 roku(pozwany odpis pozwu otrzymał 14 stycznia 2013 k.306) i w tym zakresie oddalone zostało żądanie o odsetki z datą wcześniejszą, zaś od kwoty przyznanej powodowi M. S. (1) od 1 listopada 2012 roku. bowiem w tym dniu przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie wszystkich okoliczności było możliwe, a co za tym idzie i spełnienie żądania.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 98 kpc w zw. z a art.108§1kpc .

Powodowie wygrali ten proces a zatem winni otrzymać zwrot kosztów procesu, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą od pełnomocnictw i koszty uiszczonych przez powodów J. S. i K. S. (1) opłaty od pozwu po 200 złotych. W sprawie zachodzi współuczestnictwo formalne, dlatego każdemu z powodów należały się koszty, w tym koszty zastępstwa procesowego z tytułu reprezentowania powodów przez tego samego pełnomocnika (vide orzeczenie S.A. w L. z dnia 27.03.13 syg akt I ACa 807/12, postanowienie SN z 20.07.2012 II CZ 196/11). Powodowie małżonkowie S. zwolnieni byli od kosztów sądowych tj. opłaty od pozwu ponad kwotę 200 złotych każdy (k.61, 164) zaś M. S. (1) zwolniony był od kosztów sądowych w całości. Wobec powyższego pozwany winien uiścić koszty sądowe tj.

brakującą opłatę od pozwu (2x4800zł plus 3.880) a także wydatki poniesione na czas procesu przez Skarb Państwa tj. 2.603.80zł (k.231 i 302 wydatki na opinie biegłych już po uwzględnieniu dokonanej przez pozwanego zaliczki 2.000zł oraz wydatkami związanymi z kosztem stawiennictwa świadka do sądu w wysokości 13 złotych k.310)

Kosztami tymi sąd obciążył stronę pozwaną na podstawie art. 113.1 ustawy z dnia 28.07.2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Mając powyższe na względzie i na podstawie cytowanych wyżej przepisów orzeczono jak w wyroku.